CĂLĂREȚII DE LA MARE

Sorbeam din aerul purificat și rece. Accentuarea infuziei de alb, departe, acolo unde cerul își culca obrazul pe catifeaua mării, ne fascina și ne dădea convingerea că Helios trebuia să apară din ape dintr-o clipă în alta. Ne aflam pe malul mării, nu departe de ruinele cetății Calatis, tocmai spre a „gusta" mai bine răsăritul soarelui. Deodată, atenția ne-a fost atrasă de un zgomot surd. În stînga, pe nisipul plăjii, înaintau patru călăreți. Au alergat pînă în apropierea noastră, au cotit și-au mers înapoi cu același mers. Cineva dintre ei dădea din cînd în cînd diverse indicații. Știindu-ne în apropierea hergheliei gospodăriei agricole de stat Mangalia, nu ne-a fost greu să ghicim că asistam la un antrenament al sportivilor din unitatea respectivă. O dată cu aceasta însă, întrebările despre călăreții de la mare — cum, cîți, cine — încolțiseră deja, așa că...

Dialog în curtea umbroasă a G.A.S. Mangalia. Interlocutorul: tov. medic veterinar Iacob Oțianu, inginer șef-adjunct al gospodăriei.

— Cum depistați caii cei mai apți pentru sport?

— Cînd o generație de mînji ajunge la 3 ani, fiecare mînz intră la dresaj și este obișnuit cu șaua și cu hamul, la diferite mersuri: trap, galop. Apoi, după această primă „școală" care ține 2—3 luni, tineretul cabalin este antrenat pentru tracțiune și galop, ca să i se observe aptitudinile și potențialul, iar în final au loc probele de calificare.

— Adică ?!

— Stabilirea valorii fiecăruia, ca forță, viteză, rezistență. Și în acest fel discuția a continuat mai bine de două ore, timp în care am vizitat grajduri (cîtă curățenie și ordine în ele!) am cunoscut cei mai renumiți cai ai hergheliei. Altfel spus, am aflat răspuns întrebărilor.

Faima hergheliei G.A.S. Mangalia a trecut de mult hotarele țării. Dovadă, desele vizite ale specialiștilor străini și popularitatea, ca să spunem așa, de care se bucură unii dintre cai. Nedjari IV, spre exemplu, a făcut chiar obiectul unui articol în revista „Der Spiegel".

În ultimii ani, un nou factor a început să „lucreze" pentru numele gospodăriei: sportul.

Poate părea curios, dar sportul călăriei, — bineînțeles, cel practicat organizat — este tînăr aici. De o secție de călărie a asociației (președinte, ing. Petre Urlățeanu), afiliată la federația de specialitate, s-a putut vorbi abia în 1960. Și cu toate acestea așa cum precizăm, prin comportarea lor frumoasă în concursuri și sportivii dobrogeni au făcut să se vorbească despre gospodăria lor. În această privință, dincolo de succesele anilor anteriori, o performanță recentă e mai ales reținută de conducerea asociației, și pe bun temei. Antrenorul Constantin Tudose își amintește...

...Iunie, anul acesta. Stadionul din Sibiu — cadrul de desfășurare a primei etape a campionatelor republicane de călărie. Crainicul anunță începerea întrecerii în proba de „mijlocie", una dintre probele dificile. S-a făcut tăcere. Rînd pe rînd, concurenții iau startul și, deși se străduie pentru o comportare cît mai bună, ei termină cursa cu penalizări de puncte. Iată, a venit rîndul lui: un tînăr blond, cu ochi albaștri, călărind pe un cal de rasă arabă. Participă pentru prima dată la „mijlocie". Concurenți mai cu experiență l-au sfătuit să se retragă, dar el... O scurtă încordare și zboară peste cel de-al doilea obstacol, trece cu succes și peste cel de-al treilea, al patrulea, în fine — ultimul și... ropote de aplauze. Tînărul a terminat cursa fără nici o penalizare. Numele lui? Viorel Onofrei, de la asociația sportivă „Recolta" Mangalia, iar calul — Mersuh. Rezultatul? Locul II!

I-am cunoscut pe Viorel Onofrei și pe colegii lui de asociație: Gheorghe Teoharie, N. Drăghici, Gh. Oprescu și N. Clipici. Nu știu de ce, anterior întîlnirii aveam sentimentul că îi știu de mai de mult. M-a impresionat modestia lor. Vorbăreți tot timpul, călăreții de la mare au manifestat o rezervă sinceră de fiecare dată cînd întrebarea i-a vizat pe ei. Modestia la acești sportivi însă nu înseamnă și neîncredere în posibilitățile proprii. Dimpotrivă. Privindu-i atent am înțeles că cei cinci tineri, fii de colectiviști, vor înregistra încă multe succese. Mi-a spus-o ambiția pe care le-am citit-o în ochi și acea dragoste pentru unitatea în care muncesc, ce ne-a însoțit pînă la plecare.

— Vreo dorință, acum, în preajma etapei de la Sf. Gheorghe a campionatelor?, m-am adresat lui Noni Drăghici, mezinul lotului de călăreți.

— Vrem ca despre gospodăria și asociația noastră să se vorbească cît mai frumos! — mi-a replicat prompt.

GELU RUSCANU

In atenția motocicliștilor

Pasiuni și obligații

Nu știu dacă vreun amator de curiozități și-a propus cîndva să clasifice pasiunile, dar cred că dacă cineva s-ar încumeta s-o facă, atunci, cu siguranță, unul dintre primele locuri l-ar acorda pasiunii pentru motociclism.

Motocicleta prin utilitatea ei a devenit la noi un mijloc de recreare, de cunoaștere a frumuseților patriei, ca și de transport către locurile de muncă.

Pînă aici totul e în regulă, pasiunea se împletește cu utilul — motocicleta, dă satisfacție, ușurează munca, înfrumusețează viața. Aceasta în măsura în care pasiunea rămîne ceea ce trebuie să fie — o plăcere controlată, rațională, conștientă. E regretabil, dar trebuie spus că uneori pasiunea pentru motocicletă depășește acest cadru, scapă de sub controlul rațiunii și se transformă într-un viciu, deosebit de periculos.

Așa se explică mai ales viteza nelegală cu care circulă unii posesori de motociclete, punînd în primejdie propria lor viață, precum și viața altor persoane întîlnite pe șosele și străzi.

Din cauza vitezei prea mari, numitul Zeides Diter, posesorul motocicletei nr. 9481—Bv. nu a putut evita lovirea unei căruțe care i-a apărut în față, pe șoseaua Codlea-Făgăraș, în seara zilei de 28 iulie a.c. După ce s-a lovit de căruță, motociclistul a mai parcurs o distanță de 18 m. (dovadă incontestabilă a vitezei prea mari) după care s-a răsturnat, fracturîndu-și un picior. Asemenea exemple mai pot fi relatate.

Un alt viciu este și așa-zisa „dibăcie" a unor motocicliști, care sfidînd cele mai elementare reguli menite să asigure securitatea circulației, își permit să facă „demonstrații" de echilibristică pe șosele, lăsînd ghidonul liber sau întorcînd privirea către însoțitori (de regulă către însoțitoare), întreținînd discuții cu aceștia.

Tudor Gheorghe din Balotești, raionul Răcari — de pildă — circula recent cu motocicleta pe șoseaua București-Ploiești, transportînd pe șaua din spate pe Rodica Moraru. Motociclistul a ținut neapărat să-i demonstreze însoțitoarei cît de „priceput" este el în ale conducerii. Mai întîi a mărit viteza, depășind cu mult pe cea legală. Apoi a continuat să conducă cu o singură mînă, cu cealaltă mîncînd fructele pe care le primea de la amabila însoțitoare, drept răsplată pentru „curaj și măiestrie". Totul era atît de fascinant, dar atît de scurt, de fulgerător, încît nici nu și-au dat seama cînd și cum au ajuns într-un șanț de beton din comuna Tîncăbești.

Și toate aceste neajunsuri au o singură cauză fundamentală, o singură explicație — nesocotința.

Pasiunea pentru motociclism implică instruiți în mod amănunțit asupra comportării lor, atît în timpul mersului cît și în timpul opririi. Nesocotirea unei asemenea obligații poate avea urmări dintre cele mai grave.

În ceea ce privește portul căștilor protectoare, reamintim motocicliștilor că termenul prevăzut de lege pentru procurarea și trecerea la portul obligatoriu al acestor căști se apropie de sfîrșit — noiembrie 1963. Nerespectarea aces-

A scăpat ușor. La o sută de km pe oră cu o sută de fracturi și cusături!

obligații, implică voință de fier, răspundere deosebită pentru viață, pentru securitatea circulației. Ținem să subliniem neapărat două dintre aceste obligații — atitudinea față de însoțitor și portul căștilor protectoare.

Nu puține accidente de circulație au loc din pricina greșelilor pe care le comit însoțitorii de pe motocicletele solo, fie din necunoștință de cauză, fie din ușurință. Prin discuții și gesturi care abat atenția motociclistului de la obligațiile sale legale, sau prin poziții care îl incomodează pe acesta în timpul conducerii (prinderea cu brațele pe după gît sau peste piept), însoțitorul creează un mare pericol pentru securitatea circulației, în general și pentru securitatea vieții sale și a motociclistului în special.

De aceea, conducătorii de motociclete au obligația să atragă atenția însoțitorilor înainte de a pleca în cursă asupra acestor lucruri, iar pe traseu să nu se complacă în situații care contravin regulilor de circulație. Însoțitorii trebuie

tei obligații după termenul stabilit atrage după sine sancțiuni care ajung pînă la reținerea carnetului de conducere.

De altfel, mulți motocicliști s-au convins din proprie experiență că portul căștilor protectoare nu este o obligație în sine, ci o necesitate vitală ridicată la rangul de prevedere legală.

Acest lucru poate să-l confirme și motociclistul Gheorghe Teodor din București, care circula în ziua de 28 iulie a.c., împreună cu soția, pe șoseaua București—Constanța. La un moment dat a avut o explozie de cauciuc. Din cauza frînei bruște atît motociclistul cît și însoțitoarea au fost aruncați și proiectați cu capul pe asfalt. Oricine poate aprecia ce urmări poate avea o asemenea lovitură. Și totuși, cei doi soți au fost salvați de căștile protectoare pe care le purtau pe cap.

Nădăjduim că aceste cîteva sfaturi, pe care le adresăm pasionaților cititori ai ziarului „Sportul popular", nu vor rămîne fără ecou.

Cpt. M. GROZAVU

Vești din Tîrnăveni

In ultimul timp a crescut numărul comunelor din raionul nostru care organizează „duminici cultural-sportive". Astfel, în vara aceasta, în 26 de comune au avut loc asemenea manifestații la care au asistat peste 8 000 de colectiviști.

Asemenea „duminici cultural-sportive", de la care colectiviștii și familiile lor au plecat cu amintiri dintre cele mai frumoase — au asistat la frumoase programe artistice, la utile schimburi de experiență cu gospodarii altor colective, la reușite concursuri sportive și jocuri distractive — s-au organizat la Bahnea, Dej, Dîmbău, Simiclăuș, Cucerdea și Coroi.

★

Zilele acestea o echipă de tenis de masă, formată din studenții Institutului pedagogic de 3 ani din Tg. Mureș aflați pentru practică în orașul nostru, a susținut o partidă cu formația asociației Voința Tîrnăveni. Victoria a revenit sportivilor cooperatori cu scorul de 6—3.

★

De curînd cei mai buni trăgători din asociațiile sportive Chimica, Sticla, I.R.I.L., Progresul, Tractorul, Autobuzul și Hercules, toate din Tîrnăveni — s-au întrecut într-un concurs organizat de comisia raională de tir. Pe primele trei locuri s-au clasat în ordine Gh. Rogneov, Al. Vass, ambii de la „Chimica" și Th. Ignat de la „Autobuzul"

IOAN HASAȘIU — coresp.

(Microfarsă satirică ultramarină în 3... ore)

Personajele:

DIDI 6 ani și jumătate

MAMA LUI DIDI ...zeci și trei

„ALEHIN", vecin de cort, poreclit astfel de ceilalți vecini, pentru că citește, de peste două săptămîni, fără întrerupere, „300 de partide alese" de Alehin.

Acțiunea se petrece la Mangalia.

★

Orele 11, de plajă. Mii de corturi albe, cubice. Aspect de oraș marocan. Aerul — lavă fluidă. Apa mării — termală. Nisipul — Siemens-Martin. Și soarele urcă, urcă mereu, spre zenit...

Didi (cu ochi avizi): **Mamă, cînd intrăm în apă?**

Mama (definitiv): **Ți-am spus că n-ai voie!**

Didi (rotindu-și privirea, cu intenția de a-și cîștiga partizani): **De ce n-am voie?**

„Alehin": **Adevărat... De ce nu-i da-ți voie? Sînt, cred, zece zile de cînd...**

Mama (doct): **Pentru că are un puseu de sinuzită maxilară!**

Didi (perfid): **Atunci de ce am venit la mare?**

Mama: **Pentru că soarele îți face bine.**

Didi (intrigant): **Spunea doctoru' că mai bine fac raze...**

Mama (surprinsă, concesivă): **Dacă stai zece minute pe spate, apoi zece minute pe burtică, iar la urmă faci adunările pe care ți le-am scris pe coperta cărții, la două intri în apă.**

Didi: **Cînd e două?**

Mama: **Ai să auzi la megafon. Imediat după cotele apelor Dunării...**

Didi (deodată dîrz): **Așa tîrziu?**

Mama: **Didi, nu mă supăra!**

★

Orele 12, aceiași.

Mama (cu ochelari invizibili pe nas): **Ai terminat socotelile?**

Didi: **Da!**

Mama (cercetînd sumele, brusc îngrozită): **Cît fac opt și cu cinci?!**

Didi (care nu-și mai aduce aminte): **Cît am scris.**

Mama (nelămurită): **Ai scris unsprezece.**

„Alehin": **Nu credeți că e cam prematur?**

2 DIDI

Mama (vehementă): **Nu e de loc prematur. Școala bate la ușă! (Apoi către Didi): Gata cu apa pe ziua de astăzi! Ți-arăt eu opt și cu cinci fac unsprezece.**

★

Orele 13, **Didi, „Alehin".**

Didi a fost expulzat din cortul mamei, care citește „Proza satirică franceză". Mă gîndesc, nu fără ironie, că poate e la paginile despre sărmanul Morcoveață al lui Jules Renard. Didi, trist ca o zi ploioasă la mare, s-a apropiat de cearceaful lui Alehin.

Didi (timid). **Ce carte citiți?**

„Alehin": **O carte de șah. Nu e pentru copii.**

Didi: **Șah... (apoi iluminat) De Florin Gheorghiu ați auzit?**

„Alehin" (surprins): **Da, desigur. Îl cunoști?**

Didi: **E ploieștean de-al nostru. Tata e inginer la Teleajen. Spune că puștiul ăsta de Florin o să ajungă cel mai bun din lume.**

„Alehin": **Poate că o să ajungă. După cîte văd, îți place șahul. Atunci cum de nu știi cît fac 8 cu 5?**

Didi: **Mi-a spus tata că cine învață înainte de școală, se plictisește în clasă și construiește avioane de hîrtie.**

„Alehin": **Așa... Și cînd mergi la școală?**

Didi (cu optimism artificial): **Tocmai la toamnă. După ce începe campionatul.**

„Alehin": **Care campionat?**

Didi: **De fotbal... Ați auzit de Petrolul?**

„Alehin": **Parcă.**

Didi: **Dar de Dridea unu?**

„Alehin": **Nu.**

Didi: **E tot inginer petrolist... Dar de doi?**

DIDI 3

„Alehin": Cum de doi?

Didi: **Frate-su. E supărat că n-a jucat cu „Sîrderogîstu", cînd am cîștigat Cupa.**

„Alehin": **De unde știi?**

Didi: **Tot de la tata.**

★

Orele 13, toți.

Mama a ațipit cu cartea — acoperiș pe față. „Alehin" a traversat oceanul, la Capablanca, iar Didi soarbe din ochi marea...

Deodată, însă, ca împins de un resort, țîșnește spre apă, plonjează cu sete și începe să înoate furios. „Alehin", oscilant între simpatia față de Didi și conștiința sa de vecin de cort, o trezește pe „matematiciană", care, văzîndu-l pe Didi depărtîndu-se de mal, înlemnește.

Mama (revenindu-și și implorîndu-l din priviri pe „Alehin"): **Se îneacă Didi!!**

„Alehin": **Nici gînd. Văd că înoată foarte bine.**

Mama (către Didi): **Didi, vino înapoi!**

Didi: **Nu vin, că mă bați...**

Mama: **Nu! Nu!! Nu!!!**

Didi: **Jură!**

Mama: **Jur!**

Didi (stăpîn pe situație): **Mă duc pîn-la barcă și vin...**

Mama: **Sinuzita!!**

Didi: **Nu, înot craul. Țin capul afară.**

Orele 13,50.

(„Cernavodă, crește 3 centimetri"... Totuși jurămîntul a fost călcat...)

Didi (stăpînindu-și lacrimile). **Ai jurat că nu mă bați...**

Mama: **Tu să taci. (Apoi, cu reproș). De unde știi să înoți?**

Didi: **De la București.**

Mama: **Cum? Cînd?**

Didi: **Cînd am fost la bunica.**

Mama: **Și bunica știe?**

Didi: **Ea m-a dus la ștrandul Tineretului.**

Mama: **(nu mai înțelege nimic): Bunico?**

Didi: **I-a scris tata.**

Mama: **Tata? Îmbracă-te imediat. (Didi se îmbracă cu o docilitate surprinzătoare).**

Didi (mieros): **Mămico, azi e sîmbătă?**

Mama: **Da. Grăbește-te!**

Didi (către „Alehin", în șoaptă): **Veniți după masă?**

„Alehin" (cu aceeași complicitate): **Da. De ce?**

Didi: **La cinci sînt aici. E zi de... coafor. Mergem deci departe. Craul.**

„Alehin": **Și sinuzita?**

Didi: **Apa sărată e bună. Mama nu știe...**

Mama (cu cortul strîns): **Hai o dată, Didi.**

Didi: **Vin, mămicule!**

IOAN CHIRILĂ